

прозореца и видѣхъ какъ се изкачва водата се по-нагорѣ по стѣнитѣ. Струваше ми се, че нашата кѣща плаваше като корабъ посрѣдъ дълбоко море. Въ двора си имаме едно дебело и високо дърво. На него се бѣха покачили котки, кучета, кокошки, врабчета и всички издаваха единъ смѣсенъ жаленъ писъкъ. Всички дървета бѣха окичени съ животни, които потърсили спасение отъ немилостивата вода.

Обзе ме страхъ и захванахъ да мисля какво ще правя съ болната си майчица! Тя не може да става отъ леглото си, а пъкъ азъ съмъ много слаба и не мога я повдигна отъ земята.

Отидохъ пакъ при нея.

— Дъще, затвори вратата хубаво, запуши дупкитѣ, па ела да се качимъ тамъ горѣ; Богъ е милостивъ и нѣма да позволи на водата да ни залѣе и издави.

— Не, мамо, по-добрѣ ще бѣде да отида да викамъ за помощъ! . . .

Азъ помогнахъ на мама да се качи отгорѣ на долапитѣ, запушихъ добрѣ стаята и излѣзохъ на чардака да викамъ за помощъ: „Помогнете, помогнете, господа! . . .“

Студено! . . . Вѣтрѣтъ пронизва до коститѣ на човѣка. Снѣгъ прѣхвърква изъ въздуха, а развълнуваната вода удря стѣнитѣ, като че иска да ги събори изъ дѣно. Това страшно реване на вълнитѣ и вѣтрѣтъ ме оплащи много и азъ започнахъ да се моля на Бога.

Слѣдъ малко дойдохъ на себе си, показахъ се прѣзъ прозореца и взехъ да викамъ още по-силно: „Помогнете, моля, помогнете! . . .“

Въ това врѣме забѣлѣзахъ, че край насъ ми-